

Drobky z vesmíru

Jitka Hloušková

Věnováno všem, kdo věří
v sílu kreativity a psaného slova.

Na cestě

Kráčejí ruku v ruce
ztemnělou noční krajinou,
voňavá kyprá zem
tlumí ozvěnu jejich kroků.

Horký dech krouží spirály
tančící ve stříbru měsíce,
zjitřelá mysl roztáčí
vír padajícího listí.

Dva páry očí se upínají
na cestu před sebou,
každý pár nohou
šlape tou svou.

Ona ví, že pevný stisk záhy povolí.
V duchu se pomalu loučí.

Nesnesitelná lehkost bytí.

Snesitelná tíže jsoucna.

Co ví on?

Vlny

Po zvlněné hladině života
plula na korábu štěstí
ve víře, že mořské bouře
nechala za sebou.

Náhle se otevřelo nebe
a...

Málem ztroskotala.

Plavat neuměla,
ale vycházela dobře
se všemi božstvy.

V Neptunově náručí
usnula vyčerpáním.

Milujíc muže,
obdivujíc ženy.

Hrud' se dme přemírou bohatých obrazů.

Milosrdný anděl

Potkala anděla,
nabídl jí křídla.
Otevřela náruč,
přijala je bez váhání.

Přimkla se k němu.
Společně vzlétli
vstříc modré obloze
a zlatému slunci.

Bála se,
aby jí ho neodnesl vítr.
Tiskla se k němu,
až nemohl dýchat.

Mávala křídly
příliš usilovně,
ztratila z dohledu
pevnou zem.

Zpomal, zašeptal anděl.
Zemskou tíži nepřemůžeš.

Nedala si říct, vrátil ji tedy zpět.
Její křídla si vzal s sebou.

Pozemšťanům křídla nenáleží.
Vzdát se jich znamená setřást přítěž.

Na křídlech do tmy

Touha letět
zbavuje tělo hmoty.

Odrazím se a skočím.

Jemná křídla
neslyšně kloužou
po vzdušných polštářích.

Strach
rozpouštím v dýmu
nad střechami.

Ještě kousek.
Ještě chvíli.

Víra v setkání
vrací nohy
na pevnou zem.

Otevírám
dveře do tmy.

Most ve mně

Nekřičí, nevolá,
nekrouží
kolem dokola.

Prostě jen je,
stojí a spojuje.

Ticho kamene
klene se
nad vodou z pramene.

Záblesky paprsků
v listoví stromů
matou mě.
Kudy domů?

Zhmotněná síla,
předků víra
v propojenost
všehomíra.

Přijíždí kočár.
Nasedám.
Kočí je víla.

Usínání za úplňku

Z bolesti duše
tryskají básně.

Fontána citů
rozechvívá třásně

indiánských vest
v žáru stepních cest.

Pod kopyty koní
vířící prach

povzbuzuje snění,
zahání strach.

Vinnetou ze sedla
klaní se dámě.

Celá jsem pobledla.
Mrká snad na mě?!

Indián nad hlavou
roztáčí laso.

Vítá mě říše snů,
volá El Paso.

Drobky z vesmíru

Podívej, padá!
Třpytivý prach
vzdálené komety,
co taky bývala mladá.

Zlaté střípky
tajných přání
prší galaxií
do našich dlaní.

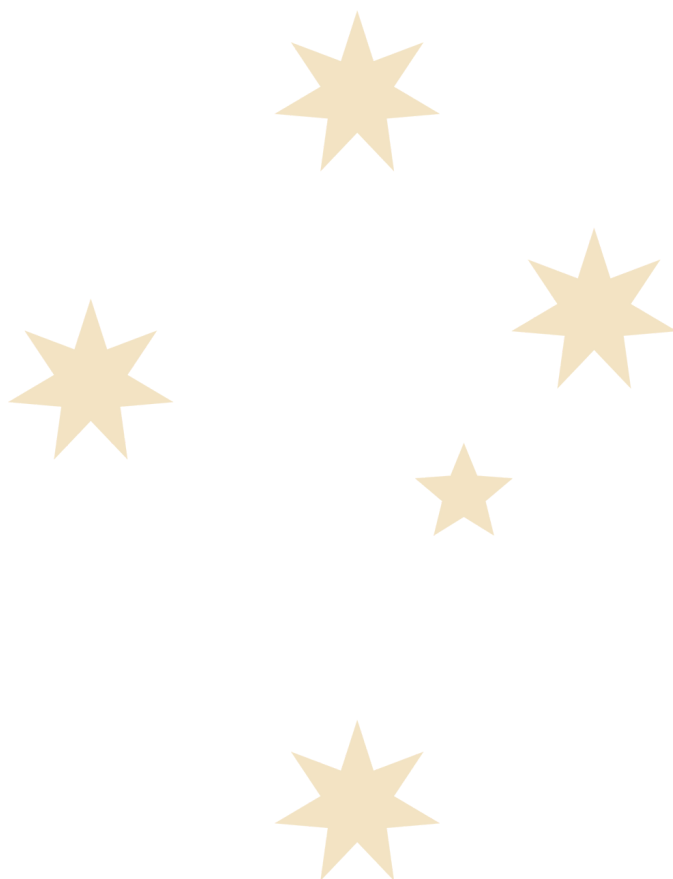
Přichází čas
pustit mou ruku,
vystřelit šípy snů,
chopit se vlastního luku.

Opřít se o hloubku
hvězdné naděje,
s důvěrou zdolávat
dmoucí se vzdušné peřeje.

Až jednou nenajdeš
stopy mé na zemi,
pohlédni k obloze,
pošlu ti znamení.

Namísto cesty
na míru
nech se vést
drobky z vesmíru.

Za obrazem

Stojím a nevím.

Vzdávám se
hloubce tajemství
chladného prostoru
okolo sebe.

V tiché úctě
zkoumám temnotu
barevné plochy
před sebou.

Slunce pohlcuje
burácení varhan
v prachu
stříbrných paprsků.

Teplo v zádech
rozpouští
jinovatku bázně
okolo mé duše.

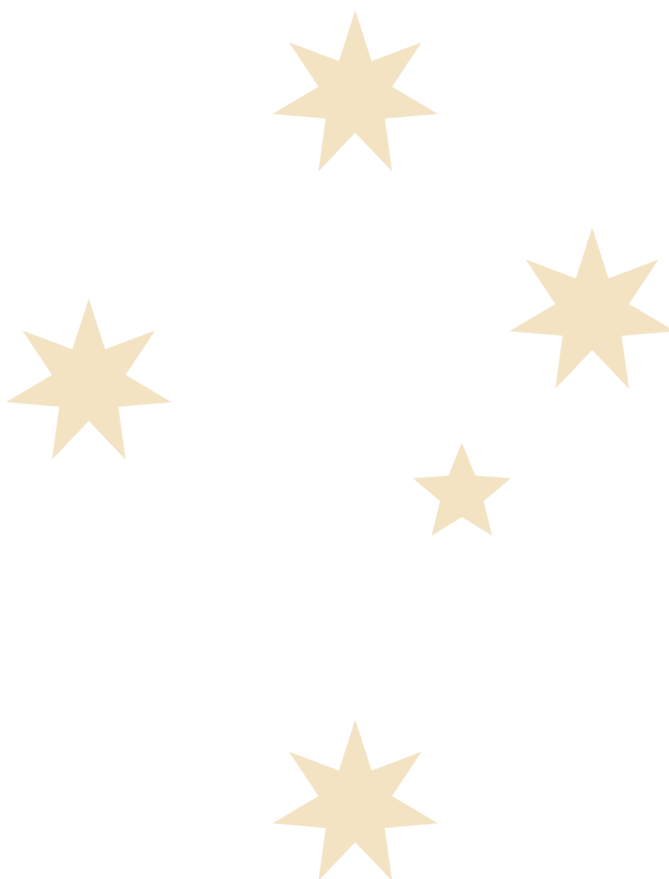
Nehmotná
halím se
do černého sametu
pláště zvědavosti.

Vdechuji třpyt
hvězd odvahy,
přijímám pozvání
do naděje tmy.

Už vím.

Ve stopách
po štětci
kráčím pro slova
za obrazem.

Poděkování

Děkuji vesmíru, že mě ve správnou chvíli propojil se [Šperkařkou textů Martinou Heš](#) a tvůrčími dušemi v její skupině. Poděkování patří jim všem, protože bez jejich podpory bych nejspíš tvorbu e-sbírky vzdala. Jsem si jistá, že Drobky by nevznikly bez inspirace z Dílny tvůrčího psaní ve Slatině, vedené Marií Pavlovskou a Jiřím Studeným, kde jsem získala odvahu pustit se do psaní básní. Moje poděkování směřuje také ke kolegyním a kolegům z rozvojového výcviku [Průvodci v síti](#), díky nimž jsem uvěřila, že mohu být užitečná i přes své nekonečné snílkovství a zralý věk. Za inspiraci děkuji své rodině, všem blízkým duším a v neposlední řadě také svým klientkám, klientům a všem tvůrčím osobnostem hlásícím se k vysoké citlivosti, ať už v rámci [Institutu pro vysokou citlivost](#), nebo mimo něj.

O autorce

[Jitka Hloušková](#) díky "volnonožectví" propojuje vše, co kdy dělala a dělá ráda. Od dětství ji baví nořit se do fiktivních světů knižních postav, ale psaní si ji našlo až ve zralém věku. Začala si vést různé typy deníků a časem se propsala až k románu [Díky, Londýne!](#) V poslední době nachází další způsob, jak zpracovávat klokotání vlastního vnitřního světa s perem v ruce. Několik drobků, které jsou výsledkem jejího experimentování s přeměnou obrazů do slov, obsahuje tato malá sbírka.

Drobky z vesmíru

E-kniha vznikla v rámci projektu Tvoje první povídková e-sbírka
2025 pod vedením [Šperkařky textů Martiny Heš](#).

Texty básní a korektury: Jitka Hloušková

Návrh obálky: Jitka Hloušková s pomocí Canva.com

Ilustrace: Pixabay.com

Grafická spolupráce: Veronika Mikolášková

Copyright © Jitka Hloušková, 2025

Všechna práva vyhrazena.

